

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Numero

07

La Principal de La Bisbal celebra el 125è aniversari

Entrevista al seu director, Francesc Cassú

Neix l'Associació Catalana d'Orquestres Professionals (ACOP)

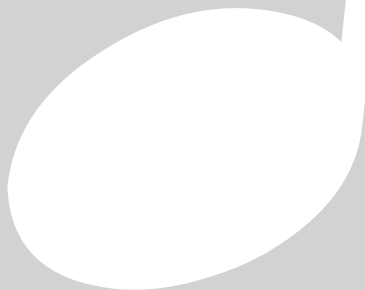
El Govern aprova una reestructuració del Departament de Cultura

Strenes, un nou festival que presentarà les estrenes musicals de la temporada

ISAVEL, el musical gironí

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Associació Professional
de Músics de Catalunya

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@Musicat.cat · www.Musicat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> Si hem arribat fins aquí...

Ara que començàvem a recollir els fruits del treball de tots aquests anys per aconseguir el reconeixement social i laboral que ens pertoca, ensopeguem amb aquesta pedra de la crisi econòmica que pot fotre en orris les nostres aspiracions. Mentrestant, els nostres polítics dediquen més temps a tapar-se les vergonyes i a defensar-se de les múltiples acusacions de corrupció que apareixen dia rere dia, que no pas a resoldre els nostres problemes. D'aquesta manera veig molt difícil que s'arribi a una solució a curt termini.

De fet, seguint el bon consell d'un directiu rellevant del país, no hem d'esperar que l'administració i els seus representants ens resolguin cap problema; el que hem de fer és evitar que ens en creïn de nous.

Ara més que mai, ha arribat el moment d'agafar el toro per les banyes. Hem de buscar solucions i, si cal, canviar la manera de funcionar. Hem de buscar nous al·licients per als nostres seguidors, estimular-los amb noves propostes, explorar nous mercats, optimitzar els nostres recursos, donar més valor al músic i a la música en comptes de fer grans muntatges difícils de sostenir... En definitiva, ens hem de reinventar constantment per poder mantenir viu l'interès del públic i d'aquesta manera mantenir o augmentar la demanda a la nostra oferta.

D'un temps ençà han aparegut noves fórmules que són un exemple d'això que comento. El micromece-natge ha permès tirar endavant molts projectes a través de petites aportacions dels mateixos segui-

dors, que acabaran consumint el producte que han ajudat a finançar; el pagament voluntari de l'entrada, en funció del grau de satisfacció de l'espectador, està donant resultats més que satisfactoris en molts casos; la recuperació dels actes de pagament a la Festa Major està funcionant, en els llocs on s'ha aplicat, sense patir una pèrdua significativa d'espectadors. En definitiva, hem d'aconseguir que les nostres activitats tinguin la capacitat de generar una part important del seu cost per no haver de dependre tant de l'aportació externa que, moltes vegades, en el cas de les administracions, surt d'una partida que no té cap tipus de vinculació amb l'activitat. No és la primera vegada que MusiCat reclama un pagament a un ajuntament i la resposta que obté és que els músics cobraran quan s'hagin ingressat, per exemple, les taxes del cementiri o de les deixalles, conceptes que, al meu entendre, són difícils de vincular amb la nostra feina.

Tot això és a les nostres mans i crec que, com a mínim, s'ha de provar mentre esperem que l'administració s'arremangui i comenci a treballar amb més sentit comú que polític i a prendre decisions amb la responsabilitat que li pertoca.

Potser sóc optimista de mena, però crec que si hem arribat fins aquí, no podem tirar la tovallola i hem d'afrontar aquest llarg i difícil camí amb l'esperança que les coses milloraran. De fet, en quasi tots els camins després d'una pujada sempre ve una baixada. Us animo, doncs, a afrontar aquest amb tota la imaginació i el coratge de què sigueu capaços.

PREN NOTA.

> Declaració de Plantilla 2013

Si encara no ho heu fet, és urgent que ens envieu la Declaració de Plantilla corresponent al 2013. La trobareu al web www.musicat.cat, a l'etiqueta "documents". Recordeu que aquest és un document indispensable per poder facturar les actuacions del grup a través de MusiCat i que s'ha de renovar cada any.

> Conveni amb Banc Sabadell

Us recordem que, gràcies al conveni signat entre MusiCat i el Banc Sabadell, tots els comptes oberts pels socis en aquesta entitat estan exempts de comissió de manteniment i administració, les transferències són gratuïtes i, a més, se us abonarà el 10% de la quota anual de soci.

> Actualització del Catàleg de Música en Viu de www.musicat.cat

Des de principis d'any, estem demanant als grups que són al Catàleg de Música en Viu del web www.musicat.cat que actualitzin les seves dades. L'Oferta de Música en Viu és la secció del web que rep més consultes (15.000 visites mensuals de mitjana). És essencial que la informació que hi apareix sigui fiable i estigui actualitzada. Si teniu un grup al Catàleg i encara no ho heu fet, us demanem que reviseu les dades que hi figuren, així com les fotos, àudios, vídeos, enllaços, etc. Si ompliu el calendari d'actuacions, aquestes sortiran automàticament publicades a twitter i facebook el dia de l'actuació, a més d'incloure-les a l'Agenda del Club d'Amics dels Músics, que es publica en paper i s'envia mensualment a totes les persones que hi estan inscrites.

> Cursos de Finale i Eines 2.0 per a músics

En vista de l'acceptació que van tenir l'any 2011 i atenen la demanda de molts socis, MusiCat va tornar a organitzar dos cursos de Finale, un a Girona i un altre a Barcelona, que van tenir lloc les tres últimes setmanes de novembre i la segona setmana de desembre, a raó de dues sessions de 3h per setmana. Els cursos, gratuïts per als socis de MusiCat, van ser impartits pel professor Ultano Gómez.

D'altra banda, el dia 28 de novembre MusiCat va organitzar un taller titulat "Eines 2.0 per a músics", impartit per Montserrat Peñarroya, que va tenir lloc a l'Espai Marfà. Podeu recuperar el PowerPoint de la sessió a www.musicat.cat.

> Els 21 volums de l'Obra del Cançoner Popular, a disposició dels socis

MusiCat ha adquirit l'Obra del Cançoner Popular, que recull en 21 volums l'inventari sistemàtic de totes les cançons populars de Catalunya. L'obra és el producte d'un llarg esforç col·lectiu que es va iniciar el 1921, sota el mecenatge de Rafael Patxot i la direcció de Francesc Pujol i es va interrompre el 1939. L'any 1991, Josep Massot i Muntaner va reprendre la tasca i la va culminar. Els materials es conserven a l'Abadia de Montserrat. L'obra, que recull lletra i partitura de totes les cançons, es pot consultar a l'oficina de MusiCat.

> Jornades sobre Propietat Intel·lectual

Conscients de la confusió que hi ha al voltant d'aquest tema entre els autors i els intèrprets, MusiCat ha organitzat unes xerrades informatives sobre Propietat Intel·lectual en col·laboració amb SGAE i AIE, que són les dues societats que gestionen la majoria de drets d'autors i intèrprets, respectivament.

El ponent serà el músic Antoni Mas que, a més d'una llarga trajectòria com a autor i intèrpret, acumula l'experiència de molts anys de gestió al capdavant de MusiCat. Mas comptarà amb l'assistència tècnica del vicepresident d'AIE, Luis Mendo i del director de l'assessoria jurídica d'aquesta entitat, Carlos López. Per part de SGAE, intervindran el seu director a Catalunya i Balears, Ramon Muntaner i la coordinadora del departament de socis, Magda Armengod.

Per tal de facilitar l'assistència a totes les persones interessades, s'han previst quatre sessions:

11/03/13 a les 11:00 h.

Girona (Parc Científic i Tecnològic de la UdG – c/Pic de Peguera, 15)

11/03/13 a les 17:00 h.

Barcelona (SGAE – Passeig de Colom, 6)

12/03/13 a les 11:00 h.

Lleida (Biblioteca Pública – Rambla d'Aragó, 10)

12/03/13 a les 17:00 h.

Tarragona (Capsa de Música -Espai Tabacalera - Av. Vidal i Barraquer, s/n)

Per inscriure's només cal enviar un mail a info@musicat.cat

> Nou reglament de facturació

El BOE de l'1 de desembre de 2012 va publicar el Real Decreto 1619/2012, de 30 de novembre, pel que s'aprova el Reglament que regula les obligacions de facturació i que és aplicable a partir de l'1 de gener de 2013. El nou Reglament estableix que les factures s'han d'emetre, com a màxim, un mes després de la data en què s'ha prestat el servei i que s'especifica en el contracte signat. Això evitarà la pràctica molt habitual d'esperar a emetre la factura fins que es té la seguretat de cobrar. Si el destinatari és empresari o professional, les factures s'han d'emetre abans del dia 16 del mes següent al de l'entrega de béns o prestació de serveis.

> Els socis de MusiCat tenen un 10% de descompte als bucs d'assaig de la Marfà

L'Ajuntament de Girona ha posat en funcionament a l'Espai Marfà set bucs d'assaig i un estudi d'enregistrament que estaran gestionats per la Casa de la Música La Mirona. Situats a la segona planta de l'antiga fàbrica Marfà, els bucs disposen de diverses configuracions de mida, disponibilitat horària i equipament. La Casa de la Música hi concentrarà gran part de la seva activitat de formació, assessorament, suport a la creació, cursos, tallers, masterclasses, etc. amb l'objectiu de convertir aquest espai en un punt de referència per a la comunitat de músics. Els bucs d'assaig estaran oberts els 365 dies de l'any. Tots disposen d'equip de veus i es poden utilitzar amb backline o sense. També es disposa de dos bucs destinats al lloguer per mesos. Amb la presentació del carnet, els socis de MusiCat tindran un 10% de descompte sobre les tarifes habituals, tant a l'aula d'estudi com als bucs d'assaig. Els grups que tinguin entre els seus components al menys un soci de MusiCat, gaudiran del mateix descompte.

> Concurs de composició d'havaneres Vila de Sant Pol de Mar

Fins al dia 6 de març es poden presentar composicions inèdites a l'Ajuntament de Sant Pol de Mar per participar al Cinquè Concurs de Composició d'Havaneres d'aquesta localitat, organitzat per l'Associació Cultural Peña Xíndries (ACPX). El primer premi està dotat amb 1.200 €. Les havaneres premiades podran ser incloses en un CD editat per l'Ajuntament i la ACPX. Els finalistes es donaran a conèixer a partir del 25 de juliol al web de l'Ajuntament. Les composicions premiades s'interpretaran en el Festival d'Havaneres "Firamar 2013", en què el jurat farà públics els guanyadors. Podeu consultar les bases a www.santpol.org.

> Fins al 31 de març es poden presentar propostes al Mercat de Música Viva de Vic 2013

La programació del MMVV s'estructurarà a partir de dues línies: la programació de l'MVLab, pensada per als professionals amb l'objectiu de promoure la contractació, i la del Festival MMVV, pensada per al públic, amb un esperit més lúdic i festiu. La direcció artística, formada per tres persones (Marc Lloret, Oriol Roca i Maria Lladó), escollirà al voltant de 60 propostes basant-se en els següents criteris de selecció:

- Es prioritzarà que es tracti d'una estrena d'espectacle o disc nou
- Es valorarà la identitat pròpia, el risc artístic i la trajectòria de l'artista/banda.
- Es valorarà la solidesa de l'empresa de management
- Es valorarà el potencial de venda, viabilitat econòmica i tècnica.
- Es poden presentar propostes de tots els estils i gèneres musicals, a excepció de la música clàssica.
- L'equip de direcció artística decidirà quin format (si MVLab o Festival MMVV) és el més òptim per cada proposta.

Al web www.mmvv.net trobareu detallats tots els passos que heu de seguir per fer arribar correctament les vostres propostes.

NOTÍCIES.

> Celebració de Santa Cecília

El 22 de novembre MusiCat va celebrar el tradicional sopar de Sta. Cecília en un restaurant de Girona. A l'hora de les postres, el president va adreçar unes paraules als assistents i va fer entrega del premi La Nota d'enguany a en Miquel Clapés, que és membre de la Junta Directiva i un dels socis més antics de MusiCat. Clapés toca la bateria, el fiscorn i el trombó, i ha format part de les cobles La Principal de Cassà i La Flama de Farners. El president li va fer obsequi d'un rellotge en nom de MusiCat. Per la seva part, en Miquel Clapés va regalar a MusiCat un

escut del Principat, de fusta i aram, fet a mà pel seu pare, que s'ha penjat a la sala de juntes.

> El Govern aprova una reestructuració del Departament de Cultura

Jordi Sellas, Teresa Enrich i Pilar Pifarré substitueixen Jordi Cabré, Gorka Knörr i Xavier Solà en els càrrecs

Aquest mes de gener, el Departament de Cultura de la Generalitat ha fet una nova distribució dels àmbits competencials de les direccions generals i ha substituït càrrecs. Aquests són els canvis que afecten directament l'àmbit de la música:

La nova **Direcció General de Creació i Empreses Culturals** assumeix les competències en matèria de creació, producció i difusió de les arts escèniques, visuals, musicals, cinematogràfiques i literàries, així com de les seves infraestructures i les xarxes territorials, la cultura digital i les empreses i mercats culturals. El govern ha nomenat **Jordi Sellas** (Olot, 1977) al capdavant d'aquesta direcció general, en substitució de Jordi Cabré. Sellas és llicenciat en publicitat i relacions públiques. Ha estat fundador del Club 3C i director de màrqueting del grup Focus. Actualment és el presentador del programa "Generació digital" a TV3. D'altra banda, **Teresa Enrich** ha estat nomenada directora de

l'**Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC)**, que a partir d'ara dependrà d'aquesta direcció general. Enrich substitueix Gorka Knörr, que només ha durat sis mesos en el càrrec. És productora de cinema i té un bon coneixement del sector audiovisual i del mercat internacional

L'antiga Direcció General de Cultura Popular i Tradicional es reforça i passa a denominar-se **Direcció General de Cultura Popular, Associacionisme i Acció Culturals**. Assumeix funcions en matèria d'acció territorial i cooperació cultural amb l'Administració Local. **Lluís Puig** continua al capdavant d'aquesta direcció general.

Finalment, **Pilar Pifarré** (Barcelona, 1955) substitueix Xavier Solà en la secretaria general del Departament de Cultura. Pifarré és membre de CDC i ha estat diputada al Parlament de Catalunya de 2006 a 2010. També ha ocupat diferents càrrecs al Departament d'Ensenyament i al Departament de Cultura.

> La GIO celebra el 1er aniversari amb un concert a l'Auditori de Girona

El dia 3 de febrer la GIOrquestra va celebrar el seu primer aniversari amb el Concert Simfònic HAYDN & MOZART, davant d'unes 1.000 persones que van omplir la Sala Montsalvatge de l'Auditori de Girona. Sota la direcció de **Marcel Sabaté**, el talent dels 40 músics de la GIO es va unir al de dues de les solistes més destacades de casa nostra: la pianista **Alba Ventura** i la trompeta solista de l'OBC **Míreia Farrés**, convidades de luxe per a l'ocasió. Al programa, Haydn - la Simfonia nº 94 en Sol Major "Sorpresita" i el Concert per a trompeta en Mi bemoll Major - i Mozart - l'Obertura de "Le nozze di Figaro" i el Concert per a piano nº 21 en Do Major, K467 "Elvira Madigan" -. Una hora abans del concert, a la sala petita i davant d'unes 100 persones, el crític musical Xavier Paset va realitzar una presentació pedagògica sobre els compositors i les obres, perquè els assistents poguessin gaudir encara més del concert.

Prèviament, el dia 16 de gener, el concert es va presentar oficialment en un acte-roda de premsa que

va tenir lloc al restaurant El Celler de Can Roca, amb presència de representants institucionals, patrocinadors i personalitats del món empresarial i musical. L'acte va comptar amb l'actuació musical dels GIO Solistes, quartet format pels caps de secció de corda, que d'ara endavant representarà la GIOrquestra en actes promocionals del Patronat de Turisme. El Sr. Josep Roca, com amfitrió i representant dels patrocinadors, va destacar la importància del suport privat per fer viables projectes com aquest.

> MusiCat participa en un acte en defensa de la llengua

El passat 11 de desembre el president de MusiCat, Josep Reig, va participar en l'acte "La llengua, cap a un nou escenari: el punt de vista de les entitats", que va tenir lloc al Palau Robert de Barcelona, en el marc de l'exposició "Avancem amb el català. 30 anys treballant per la llengua". Diferents entitats que des del seu àmbit han treballat en favor del català van donar el seu punt de vista sobre la situació actual de la llengua i les perspectives de futur. En Josep Reig va defensar el paper de la música en la normalització lingüística i va demanar més suport dels grans mitjans de comunicació en la difusió de grans èxits musicals cantats en català. MusiCat va

ser una de les entitats convidades a participar en l'acte per la seva col.laboració amb el Departament de Política Lingüística liderant la campanya Ballem en Català i el concurs Canto.cat.

Alguns integrants de La Principal de Tortellà amb l'alcalde Joaquim Pagès, el director territorial de cultura, Antoni Baulida i el president de MusiCat, Josep Reig

> Una publicació municipal recull la història de La Principal de Tortellà

Tothom sap que Tortellà és un poble de músics: no hi ha cobla o orquestra de renom que no compti o hagi comptat amb músics tortellanencs. Cada any, per Santa Cecília, l'Ajuntament d'aquest poble de La Garrotxa dedica un concert-homenatge a algun dels seus músics més representatius, amb la intenció de reconèixer-ne la tasca. Enguany, per primer cop, el reconeixement s'ha dedicat a un col·lectiu musical: els 43 músics que al llarg de més de cinquanta anys van tocar a la cobla-orquestra La Principal de Tortellà (1910-1965). La Principal d'Olot va ser l'encarregada de fer el concert-homenatge en què va mirar de recrear l'ambient de l'època. També amb motiu d'aquest homenatge, l'Ajuntament ha publicat un llibret on es recullen els orígens, la història i la trajectòria

d'aquesta emblemàtica formació. Farcit de fotografies procedents, entre d'altres, de l'arxiu de l'Ajuntament i dels arxius familiars de molts dels músics que en van formar part, el llibre ens situa en el context històric i recull testimonis directes, anècdotes i detalls sobre com era el dia a dia dels músics en la primera meitat del segle passat. Un document històric que ens parla dels anys de la guerra civil i de la postguerra, de les estretors que patien els músics, de la precarietat dels mitjans de transport, però també de la professionalitat, de l'hospitalitat de la gent dels pobles on anaven a tocar, de l'esforç col·lectiu i l'esperit de superació que van fer possible que La Principal de Tortellà es mantingués durant cinquanta-cinc anys i que avui encara es recordi amb nostàlgia.

> L'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols privatitza el Festival de la Porta Ferrada

L'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols ha convocat un concurs per privatitzar la gestió del Festival de la Porta Ferrada, que l'estiu passat va complir 50 anys i és el més antic dels festivals en actiu de Catalunya. L'Ajuntament no pot continuar assumint unes pèrdues anuals d'entre 400.000 i 600.000 euros i vol que una empresa privada es faci càrrec de l'organització, la programació i la gestió econòmica. De fet, el de la Porta Ferrada és un dels últims grans festivals d'estiu que encara és de gestió municipal.

La importància que ha anat adquirint amb els anys, amb les consqüents dificultats d'organització, han portat el consistori a buscar noves formes de gestió. Segons l'alcalde Joan Alfons Albó, la privatització permetrà "desestacionalitzar" el festival, ampliant dates per no concentrar tota la programació en el mes d'agost. D'altra banda, el Patronat de Turisme Costa Brava-Girona està preparant una marca que reunirà els diferents festivals de les comarques gironines per fer-los més competitius.

> Les sardanes de Florenci i Carles Mauné a la xarxa

Montserrat Mauné Roca, filla i néta dels prestigiosos autors empordanesos Florenci Mauné i Marimont (Figueres, 1925) i Carles Mauné i Alay (Vilamacolum, 1899) acaba de publicar online la digitalització de les partitures de la família. La col·lecció d'aquestes obres en format digital, principalment sardanes, permetrà agilitzar-ne la consulta a les cobles que hi estiguin interessades i, si s'escau, fer-les reviure a les formacions actuals. Montserrat Mauné, que ha comptat amb l'assessorament del músic Josep Lo-

redo, espera que amb aquesta iniciativa les cobles coneguin i recuperin aquest patrimoni musical. Podeu trobar aquests enllaços a www.musicat.cat.

Florenci Mauné entrevistat per Salvador Escamilla el 1966

> Strenes, un nou festival que presentarà en primícia les estrenes musicals de la temporada

El festival Strenes, que tindrà lloc del 11 al 21 d'abril a Girona, neix amb l'objectiu de presentar les estrenes d'espectacles, discos i novetats musicals catalanes del primer semestre de l'any i amb l'ambició de convertir-se en una nova plataforma de difusió per als artistes emergents del país, tot i que deixa clar que també obre les portes a artistes de trajectòria reconeguda que vulguin presentar noves propostes.

Amb el lema "Sigues el primer a viure les estrenes musicals de la temporada", Strenes vol ser un nou concepte de festival que, a més de programar concerts inèdits, sigui un punt de trobada per a tot el sector. Durant el mes de març es fan presentacions prèvies dels espectacles per tal de mostrar al públic tot el procés de llançament d'una novetat musical. També s'han programat xerrades, taules rodones, masterclasses dels artistes participants, projeccions i activitats adreçades a grups de música i professionals del sector.

El festival tindrà diferents emplaçaments estables a la ciutat, entre els quals l'Auditori, la Casa de Cultura, la sala La Planeta, el Sunset Jazz Club, la Sala Tourmix i el Teatre Municipal, que es vol recuperar com a escenari de concerts.

El responsable de la programació és Xavi Pascual, director de Promo Arts Music i director d'altres festivals d'èxit, com l'Acústica de Figueres o el Sons del

Món de Roses i Vilabertran. Pascual comptarà amb la complicitat d'una comissió assessora artística en què hi seran representats tots els agents que intervenen en una estrena musical: Lluís Gendrau, director del Grup Enderrock; Xavi Fortuny, representant de l'Associació de Mànagers, Promotors i Representants de Catalunya (ARC); el músic gironí Gerard Quintana i representants de l'Ajuntament de Girona.

Un dels objectius del festival és que les entitats de la ciutat s'impliquin, col·laborin i proposin activitats, per tal d'afavorir una "clusterització" del sector musical. Tot i que més del 80% dels concerts seran de pagament, el festival compta amb un pressupost de 150.000 euros.

Presentació de Strenes al Teatre Municipal de Girona

> La Tribu de Santi Arisa grava un disc de cançons patriòtiques

Santi Arisa és un músic compromès amb el país. Pioner en iniciatives de difusió de la cultura catalana, com ara la creació de Sardanova el 1992, ha musicat poemes d'autors catalans com Salvador Espriu, Josep Carner, Vicent Andrés Estellés, Pere IV, Miquel Martí i Pol o Enric Casasses, entre d'altres.

Aquest sentiment ha inspirat el seu nou projecte: un disc de cançons patriòtiques i himnes dels Països Catalans en el que està treballant i que compta finançar mitjançant micromecenatge a través del web www.impulsat.org. Per engegar el projecte, el passat 22 de desembre va convocar als estudis 44.1 d'Aiguaviva el trio vocal De Calaix, la coral Les Veus del Bruguera, La Tribu Patriòtica i una colla d'amics músics, per una sessió d'enregistrament en què també es va gravar un videoclip destinat a ensenyar als futurs mecenes la feina que s'està fent. L'objectiu del disc és recuperar la música que es fa i es canta als Països Catalans, tant la que ens arrela al nostre folklore com la que representa la Catalunya d'ara.

Enregistrament del disc als estudis 44.1

> ISAVEL, el musical gironí

Toni Strubell, Kim Planella i Antoni Mas s'han embarcat en l'aventura de fer un musical autòcton, a partir de l'adaptació de l'obra teatral del mateix Strubell "Isabel cinc hores" que recupera la figura de la sindicalista republicana Isabel Vilà, a partir de dues biografies escrites per Francesc Ferrer i Gironès.

Isabel Vilà és una heroïna nascuda a Calonge, que va viure a Llagostera i va ser protagonista d'un període fosc i oblidat de la història: la lluita dels tapers lligada al moviment obrer del segle XIX. Republicana i compromesa, Vilà va ser considerada la primera sindicalista catalana. Va lluitar per aconseguir la jornada de cinc hores per als infants a les fàbriques i va tenir un paper destacat en el Foc de La Bisbal, episodi en què els federals republicans es van aixecar contra les tropes del governador militar de Girona el 6 d'octubre de 1869.

La direcció artística és a càrrec de Kim Planella (La Dama del Ritz, The Mist, El Apeadero) que també ha fet l'adaptació del text. L'Antoni Mas és l'autor de la música i els arranjaments són d'en Marc Mas. La partitura està pensada per una formació de 25 músics amb instruments propis d'una orquestra

simfònica, amb alguns episodis musicals escrits per a instruments tradicionals, com la tenora.

Pel que fa als actors, l'obra comptarà amb Iris Vilà, que encarnarà la protagonista, Marta Prieto, Carlos Gramaje, Ulises Ordúñez, Llorenç Fernández, Roser Ferrer, Susanna del Saz, Karl Svenson, Agustí Agell i Carles Casanovas, entre d'altres.

El projecte es finançarà en part amb aportacions populars, a través de la plataforma Verkami (el link de la campanya és <http://www.verkami.com/projects/4431-isavel-el-musical-de-girona>), tot i que també compta amb el suport d'entitats com l'Ajuntament de Llagostera, l'Associació Gironina d'Empresàries, CCOO, UGT i el consordi de les Garrotxes, entre d'altres.

> Les Joventuts Musicals de Banyoles, Figueres i Girona impulsen DBUT!, un nou concurs de joves intèrprets en les modalitats de música d'arrel, jazz i música clàssica

Podran participar a DBUT! Intèrprets individuals o grups d'un màxim de sis integrants en les modalitats de músiques d'arrel, jazz i música clàssica. El límit d'edat es fixa en 26 anys en la modalitat de clàssica i 30 anys en les altres dues. Com a mínim un dels intèrprets del grup ha de ser nadiu de les comarques gironines. Les eliminatòries es decideixen a partir dels materials enregistrats que envïen els concursants abans del 12 d'abril. Les finals de les tres modalitats, música d'arrel, jazz i clàssica, es disputaran en concerts gratuïts, oberts al públic, respectivament a l'Auditori de l'Ateneu de Banyoles (10

de maig), l'Espai La Cate de Figueres (11 de maig) i l'Auditori Viader de la Casa de Cultura de Girona (12 de maig). Els guanyadors faran dos concerts remunerats i s'inclouran en la Xarxa de Músiques de Catalunya, el circuit estable de concerts que organitza Joventuts Musicals de Catalunya.

Informació, bases i inscripcions:

ARREL: www.jmbanyoles.com

JAZZ: www.jmfigueres.cat

CLÀSSICA: www.joventutsmusicals.cat/girona

> MusiCat signa la Declaració de Catalunya per la Cultura

A finals de novembre, el Cercle de Cultura va impulsar un acord marc entre les forces polítiques catalanes i els sectors de la cultura per assegurar el futur del sistema cultural català. En aquest sentit, va redactar el text "Declaració de Catalunya per la Cultura" on es reconeix el paper fonamental de la cultura en el debat social i polític i es marquen unes línies vermelles que no s'han de traspassar. Garantir uns serveis culturals estables (similars als de l'ensenyament o la sanitat), definir un model de finançament i un marc jurídic específic, garantir la protecció dels drets de propietat intel·lectual, reduir les taxes fiscals que afectin negativament el consum cultural, facilitar l'exportació dels continguts culturals fora del territori i encarregar al CoNCA la funció d'obser-

vatori català de la cultura i de les seves indústries són alguns dels punts clau d'aquesta declaració. A banda dels partits polítics PSC, ICV-EUiA, ERC i CiU, van signar la declaració vint-i-cinc associacions de l'àmbit de la cultura.

Per firmar que no quedi.

> Neix l'Associació Catalana d'Orquestres Professionals (ACOP)

Deu orquestres catalanes han fundat l'Associació Catalana d'Orquestres Professionals (ACOP) amb l'objectiu de donar suport, promoure i defensar els interessos i les activitats de les orquestres i els grups estables professionals de música clàssica de Catalunya. La Junta Directiva, escollida per un mandat de dos anys, està formada per Alberto Sampablo (Orquestra Simfònica del Vallès), Santi Aubert (Orquestra Barroca Catalana), Antoni Pallès (Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu), Noemí Suñol (Grup Instrumental BCN 216) i Montse Grau (Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya).

Les deu orquestres fundacionals són: l'Orquestra de Cambra Terrassa 48, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Acadèmia 1750, el Grup Instrumental Barcelona 216, l'Orquestra Simfònica Camerata XXI, l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida, l'Orquestra de Cadaqués, l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. L'ACOP està oberta a noves incorporacions, fins i tot de jazz i d'altres gèneres musicals.

L'ACOP ha donat a conèixer un informe sobre el finançament de les orquestres en què es posa

de relleu la necessitat urgent d'una llei de patrocini i mecenatge que permeti a les empreses col·laborar amb les iniciatives culturals. Al costat del model implantat de 26 grans orquestres institucionals de l'Estat espanyol amb pressupostos entre els 4 i els 15 ME, existeix una altra realitat d'orquestres que fan un gran esforç per sobreviure amb pressupostos molt més petits. Tot i la solidesa dels projectes artístics, la dificultat per fer-los viables econòmicament fa que aquestes orquestres estiguin constantment en precari. La situació actual a Catalunya de retard insostenible en la percepció de les subvencions, lligada a la incertesa sobre les quantitats d'aquestes, configura un panorama poc optimista. Només una llei de patrocini i mecenatge prou atractiva per fer que les empreses s'apropin al mecenatge de la cultura pot aportar solucions a la greu situació actual.

L'Orquestra de Cadaqués és una de les deu orquestres fundacionals de l'ACOP

LA NOTA TRISTA.

> Josep M. Roglan (Molins de Rei, 1946)

El compositor de sardanes i havaneres Josep M. Roglan va morir a Sant Joan Despí el dia 8 de desembre passat, víctima d'un càncer. Autor de més de quaranta sardanes, Roglan va destacar en la composició de sardanes revesses, la modalitat que pretén ocultar els passos de curts i llargs perquè siguin els dansaires els que esbrinin la tirada mitjançant l'oïda musical i diverses operacions matemàtiques. Algunes de les seves sardanes més conegudes són *Bell esplai*, *Concert de tardor*, *Molins de Rei*, *ciutat gegantera* o *Sempre endavant*. Amb *Dalt l'esvelt Monteixo* va aconseguir el 3er premi Joaquim Serra 1981 i amb *Mariona*, el primer accésit del concurs musical del 25è aniversari de la Unió de Colles Sardanistes. Entre les sardanes revesses destaquen *L'alcalde Garrofa*, *Quins nassos!* o *Reversa n.12*. Roglan era membre i director del grup d'havaneres Morralla i també va encapçalçar els grups d'havaneres Els Llobarros del Llobregat i Els Pirates. La seva havanera més famosa és *La barca xica*. A més, va treballar per al món coral com a director de la Coral de l'Agrupació Folklorica, de Molins de Rei.

> Joan Planas i Actau (Riudarenes, 1925)

L'agent artístic Joan Planas va morir el passat 10 de desembre, a l'edat de 87 anys. Va dedicar la seva vida a la promoció del món de l'espectacle. Amb només 14 anys ja acompanyava l'orquestra Melodia en les seves actuacions. De ben jove es va posar al capdavant d'un cinema de Riudarenes i de seguida es va dedicar a l'organització de balls, a partir dels quals es va fundar la popular sala de festes La Pèrgola per on van passar molts artistes i grups populars de l'època i també la majoria d'orquestrats de les comarques gironines. Com a promotor artístic va arribar a ser molt popular entre els músics, que l'anomenaven "l'escanyamúsics", en referència a les moltes actuacions que de vegades havien de fer cobles i orquestrats en un mateix dia. Més endavant va comprar la discoteca Piscis de Girona i la va convertir en sala de ball, que posteriorment va traslladar al carrer Güell. També va fundar l'Oficina de Contractacions d'Espectacles Girona, que actualment dirigeix el seu fill. Planas també va ser l'impulsor de la instal·lació d'un envelat a la zona del Güell durant les Fires de Sant Narcís.

> Joaquim Soms (Pineda de Mar, 1914)

El compositor de sardanes més veterà va morir el 28 de desembre a l'edat de 98 anys. Va estudiar harmonia i composició musical durant la seva infància i als 15 anys ja va escriure la seva primera sardana, *Idil·li pastoril*. Als 17 anys va dirigir el cor de l'Agrupació Teatral Pinedenca, on va conèixer la seva dona. Quan va esclatar la guerra civil va ser destinat a la 33ª Divisió del IV Cos de l'Exèrcit a l'Alcarria, on va formar una banda de música i, posteriorment, una cobla. Per aquesta cobla va escriure sardanes com *10.000 catalans* i *Catalans a l'Alcarria*. Aquesta última, amb lletra d'un altre soldat, Lluís Millán, es va convertir en l'himne dels catalans destinats a l'Alcarria durant la guerra i li va valer un any de presó, acusat d'escriure un himne separatista. Quan va sortir de la presó va fundar una orquestra de ball i concert, que va ser la més jove d'Espanya. També va continuar component sardanes, amb una producció de més de tres-centes. Joaquim Soms va obtenir diversos guardons musicals, com el primer premi del concurs de Roses del 1982 amb *Cant a Roses*; el segon premi del concurs de Roses de 1983 amb *Bells records de Roses*; el segon accésit de la Sardana de l'Any de 1984 amb *Joan, Joaquim i Josep* i el premi Sardana a la Popularitat 2007.

> Juan Carlos Calderón (Santander, 1938)

Va ser un dels compositors i arranjadors espanyols més apreciats. Va compondre temes per a Joan Manuel Serrat, Luis Eduardo Aute, Camilo Sesto, Nino Bravo, Paloma San Basilio o Luis Miguel. Va signar èxits com *Eres tú* de Mocedades, que va representar Espanya al Festival de Eurovisió el 1973. Aquesta cançó li va valer el premi ASCAP, atorgat per la Societat Americana d'Autors i Compositors. També per a Eurovisió va compondre *Tu volverás*, interpretat per Sergio y Estibaliz el 1975, *La fiesta terminó*, cantada per Paloma San Basilio el 1985 i *Nacida para amar* interpretada per Nina el 1989. Però va ser amb la cançó *Amor a medianoche*, interpretada per Cecilia el 1975 que va guanyar el premi a l'Organització de Telecomunicacions Iberoamericana (OTI). Va contribuir en discos com *Mediterráneo* de Joan Manuel Serrat i va figurar sovint en les llistes d'èxits dels anys 70 i 80. Los Brincos, El Dúo Dinámico, Ana Belén, Víctor Manuel i Mari Trini són altres artistes espanyols que van interpretar temes compostos o arranjats per ell. També va col·laborar com a compositor amb directors de cinema com Pedro Masó, Jaime de Armiñán, Luis Revenga i Germán Lorente.

FRANCESC CASSÚ

Per Lluïsa Massó

Francesc Cassú (Girona, 1965) és fill del músic i compositor Josep Cassú. Tenia dotze anys quan el seu pare es va fer càrrec de la direcció de La Principal de La Bisbal prenent el relleu de Conrad Saló. Com és natural, va ser el seu pare qui el va introduir en l'estudi de la música, que va iniciar al Conservatori de Girona amb mestres com Josep Viader i M. Àngels Alabert. Més tard va culminar els seus estudis superiors al Conservatori del Liceu i va treballar la vessant de direcció d'orquestra amb el mestre Joan Lluís Moraleda. L'any 1982, amb només 26 anys, va assumir la direcció de La Principal de La Bisbal i ja fa més de vint anys que l'ostenta. Ha dirigit l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra Filharmònica de Catalunya i l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. També és el cofundador i director de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya. Com a compositor, destaquen les seves sardanes de concert i les obres per a cobla, així com la seva producció simfònica, curta però intensa, interpretada per les millors orquestres del país. També és l'autor de la música de l'òpera *Llull*, amb llibret de Jaume Cabré, al voltant de la figura de Ramon Llull.

- Fa 21 anys que dirigeix La Principal de La Bisbal. Què significa per vostè dirigir una formació amb 125 anys d'història?

- Quan vaig començar tenia 26 anys, era molt jove, potser massa. El que he anat aprenent amb el pas del temps és que s'ha de treballar. Cal posar-hi els cinc sentits i tota la convicció. És gratificant perquè és una feina musicalment molt rica, que et permet conrear diferents especialitats, però això comporta treball. Assumir la direcció artística significa tenir la responsabilitat màxima d'una orquestra i l'única manera de sortir-se'n és treballant i trencant-s'hi les banyes. És l'única solució.

- En quin moment La Principal de La Bisbal esdevé una cobla-orquestra?

- Totes les formacions d'aquestes característiques neixen com a cobla, però cap als anys 30, amb el boom de les big-bands americanes, canvia la tipologia de la demanda. Fins aleshores, la part de ballables de la festa major s'omplia amb la cobla, que tocava mazurques, polques o valsos,

una música encara clarament noucentista. L'aparició del jazz i del swing fa que, a la cobla, el que toca el tible hagi d'aprendre a tocar el saxo, el que toca el fiscorn hagi d'aprendre a tocar el trombó de vares i que algú – qui sigui – hagi d'agafar la bateria. S'incorporen pianos, orgues o les pianoles dels lloc on s'anava a tocar. Així aquestes cobles, poc a poc, esdevenen cobles-orquestres.

- La cobla preval sobre l'orquestra?

- Més que prevaldre, nosaltres som conscients que vam néixer com a cobla i que aquells homes que la van crear, al cap de dos o tres anys, ja l'havien convertida en una cobla de primeríssima línia, guanyant concursos i adquirint un prestigi molt gran. Fa molts anys que se'ns considera la millor cobla i la nostra obligació és mantenir-ho. Ara bé, en cap cas baixem la guàrdia amb la resta de formacions i ens posem com objectiu ser els primers en tot. Resumint, està clar que La Principal de La Bisbal és una cobla, però amb l'orquestra ens guanyem la vida.

- És necessària l'orquestra perquè surtin els números?

- Absolutament imprescindible. I per això hi tenim una cura especial: bons cantants, bons equips tècnics, bons arranjaments, una comissió de repertori molt dura que fa voltar els temes i els fa funcionar. Som conscients que el concert líric és un apartat que genera moltíssima expectació perquè només hi ha unes quantes formacions a Catalunya que el poden fer. Ens agrada perquè, al contrari del ball, la gent està asseguda mirant i hi posem un màxim de cura perquè les coses surtin bé.

- Fa més de 40 anys que es parla de crisi de la cobla. En canvi, els músics de cobla cada cop són més joves i estan musicalment més preparats. I el públic, s'ha renovat?

- Jo parlaria més aviat de crisi de la sardana. El públic és evident que s'ha renovat perquè els de fa quaranta anys ja no hi són, però ara hi ha la mateixa tipologia de gent. A mi això no m'acaba de preocupar: si fa quaranta anys que estem en crisi, vols dir que hi ha crisi? El que no podem fer és entrar el clau per la cabota. De la mateixa manera que no podem preocupar-nos perquè a les discoteques o als afters no hi ha gent gran, tampoc no ens hauríem de preocupar quan als aplecs no hi ha jovent. La utopia que en un aplec hi hauria d'haver un 80% de gent jove és absurda i fa molts anys que ho dic.

Primer, perquè s'hi dona un producte cada vegada més obsolet. És com si anessim al Sònar i t'ofereïssim quaranta actuacions de rap seguides. En un aplec escoltes quaranta sardanes seguides, totes amb unes característiques i una sonoritat semblants. Ara bé, és una trobada, una opció lúdica per molta gent de mitjana edat perfectament vàlida des d'aquest punt de vista. El que no podem pretendre és que als aplecs hi vagin els joves de 25 anys. El que sí que hi ha d'haver és qualitat. Qualitat és la paraula clau. Si els actes es fan amb qualitat, el públic – encara que sigui a cops de pal – acabarà aprenent, però la majoria de les vegades no és així. Jo ja fa molt de temps que no trepitjo aquest món dels aplecs i les audicions.

- La música de cobla és música popular o es pot considerar música clàssica?

- És una gran pregunta. La música de cobla va començar essent música del poble perquè la cobla es composava d'instruments del poble que es feien servir bàsicament per fer ballar la gent. El que passa és que això ha evolucionat. És el mateix cas dels valsos de Strauss, que en el moment en què es van escriure es feien servir per ballar i ara es consideren música clàssica. La cobla és una orquestra, la sardana és una forma musical. La cobla toca sardanes però el que ja hauríem de deixar clar és que aquest és potser el seu hàbitat primerenc, però no és el seu hàbitat natural ni únic. La cobla, com orquestra que és, pot tocar qualsevol tipus de música. En quin moment la cobla passa de ser popular a culta? A partir del moment que Juli Garreta, Toldrà, Morera i Pau Casals, als anys vint, escriuen per aquesta orquestra, la música ja no és popular, perquè ja estan escrivint petites obres simfòniques per a cobla. Senzillament és una evolució. El que ha de quedar clar és que la cobla pot tocar qualsevol cosa i que de sardanes n'hi ha de dos tipus: la sardana de ballar i la sardana d'escoltar. Cadascú ha de ser conscient del que vol sentir.

- La música de cobla es pot fusionar amb qualsevol estil musical?

- I tant! Actualment la fusió està molt de moda a tots nivells i els experiments que s'han fet demostren que la cobla, com a excel·lent orquestra que és, es pot fusionar amb qualsevol altre estil musical. Per exemple, la cobla amb una base rítmica funciona molt bé, la cobla i una big-band, també. La

cobla i una secció de corda gran, com la que hem fet amb la Simfònica de Corda i Cobla és perfecta. Però la cobla i el cor és complicat, perquè la cobla no deixa de ser un instrument amb tendència al volum i el cor totalment al revés. La cobla i un piano, també és complicat, així com la cobla i un cantant. Però si es fa bé i amb qualitat, tot és possible. Nosaltres, per exemple, fa poc vam fer un ball de gitanes a Mataró que va tenir molt d'èxit, amb cobla, bateria i acordió, amb un punt d'amplificació. Va ser sensacional. La Cobla Sant Jordi també està demostrant que la fusió amb altres estils musicals és possible.

- La Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya (SCCC) neix el 2008 fusionant La Principal de La Bisbal amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà (OCE). És una formació única que ha iniciat una nova etapa amb la Jove Orquestra de les Comarques Gironines (JOCG). Quins nous reptes suposa aquesta nova etapa?

- D'entrada, solventar tota la problemàtica que teníem abans: la doble direcció i l'enfocament. La SCCC va tenir un any d'aturada per reflexionar i va renèixer prenent dues decisions importants. La primera, fusionar-nos amb una orquestra jove, de gent que està acabant o fa poc que ha acabat els seus estudis i que tenen tota l'empenta i totes les ganes pròpies de l'edat. És el que es coneix com a junior-senior. Nosaltres hi donem el toc de professionalitat que potser ells encara no tenen i ells ens aporten la seva frescor innegable. La segona decisió és fer el salt cap a un repertori internacional. Els tres primers projectes eren catalans. El primer únicament de sardanes i els altres dos, de música catalana. Ara hem fet el salt i hem triat la música de cinema com a música simfònica que arriba a la gent. El nostre objectiu és que la gent

identifiqui que es tracta d'un so nou, que és un so català i que li agradi. En aquest cas, la música de cinema ens anava molt bé. El següent projecte, el cinquè, ja està aprovat i s'enregistrarà el mes de juliol, però no en puc parlar perquè serà una sorpresa.

- Com veu el futur de la cobla?

- Jo el veig molt bé. Sembla que en aquests moments de crisi el futur s'hauria de veure negre. Però hi ha un gran avantatge respecte a fa vint o vint-i-cinc anys: el públic no s'ha mogut, però el músic és jove, preparat i creu en el seu instrument. Toca la tenora, no perquè no se n'hagi pogut sortir amb el clarinet, sinó perquè ho ha triat. I amb la tenora busca sortides de tot tipus. Ja no es limita a anar a una cobla de mala mort, sinó que busca fusionar-se amb altres històries i anar amb el seu instrument, com a solista, allà on sigui. Els músics estan preparats i poden tenir el que nosaltres no teníem. Des de fa uns anys, poden optar a la titulació superior, llicenciar-se en tenora. Els compositors també estan preparats. Si són capaços de no deixar-se portar per la complaença amb el públic i escriuen el que senten, sabran treure bon partit de la cobla. En aquest aspecte el futur és encoratjador.

Ara bé, tenim els dos problemes de sempre. El primer és que els grans compositors de música clàssica del país no coneixen la cobla. I això és així perquè institucionalment i pedagògicament la cobla no ha format part dels currículums ni de les propostes pedagògiques dels grans conservatoris i escoles. I l'altre gran problema és que, tot i ser un element totalment exportable, les institucions no recolzen que la cobla pugui sortir a l'estranger. Les poques vegades que ho hem fet amb La Principal de La

“Actualment la fusió està molt de moda a tots nivells i els experiments que s’han fet demostren que la cobla, com a excel·lent orquestra que és, es pot fusionar amb qualsevol altre estil musical”

Bisbal, la gent ha quedat molt sorpresa. La cobla és una formació pràcticament inaudita en el món. Amb la seva riquesa tímbrica, el número d’instruments i un repertori de grans compositors, com Pau Casals, Toldrà o Garreta, que han escrit per aquesta “formació ètnica” podríem anar pel món amb la cara ben alta, però institucionalment no s’hi creu. Això sí, portarem un grup de Mali o de les Illes Fidji a l’Auditori i tothom ho trobarà fantàstic. Es una mica culpa de tots, però està clar que nosaltres no podem anar a l’estranger a vendre la moto. La moto s’ha de vendre a nivell institucional.

- El mecenatge és doncs necessari?

- Actualment és imprescindible. El micromecenatge comença a funcionar molt bé per treure projectes a fora. El gran mecenatge costa molt: la SCCC és una petita illa en un gran oceà. Metalquímia són una gent capaç de concebre un projecte nou, creure-hi i provocar que surti a la llum. Després l’exporten a través de les seves empreses, com a mínim a nivell discogràfic. Però estem en una època en què el mecenatge és difícil. De totes maneres, jo continuo dient que si portes un producte culturalment potent, has de trobar finançament sigui l’època que sigui.

- Quins actes ha previst La Principal de La Bisbal per celebrar els 125 anys?

- Inicialment teníem tres objectius i sembla que es compliran tots tres. El primer és que els actes abastin l’àmbit territorial més gran possible de Catalunya. Per això ens vam marcar com objectius les capitals: Girona i Barcelona, però també Lleida i Tarragona, a més de Perpinyà, Andorra i Manresa. La idea és portar els actes a tot arreu on trobem contractació, però, com a mínim, arribar a aquests punts bàsics i fer-ho amb projectes relativament nous, específicament pensats per l’ocasió.

El segon objectiu que ens vam marcar era que ho volíem compartir. Compartir amb la gent, però també amb els col·legues (o rivals, segons com es miri). Per això vam convidar la Cobla Sant Jordi a fer un concert a l’Auditori de Barcelona i l’Orquestra Maravella a fer-ne un a l’Auditori de Girona. També volem fer un fi de festa amb Els Montgrins. Amb La Selvatana volem aprofitar la trobada que fem cada any a Banyoles per fusionar els dos aniversaris, el seu i el nostre. A Perpinyà ens trobarem amb la Cobla Mil·lenària.

El tercer objectiu era la creació de nous projectes. Entre ells, el nou projecte de la SCCC i un altre que estrenarem a Arenys de Munt dins dels actes de celebració de la capitalitat de la sardana amb l’actriu i cantant Helena Martinell. Des del punt de vista discogràfic treurem cinc productes nous que conformaran una col·lecció. Dos d’ells estan dedicats als grans solistes de La Principal de La Bisbal, des d’ara fins l’edat de pedra, ordenats per instruments, cosa que permetrà apreciar-ne l’evolució. Un tercer aplega combinacions curioses. Un altre està dedicat als cantants que han passat per l’orquestra des dels anys cinquanta. Hi són tots menys els actuals, perquè un altre projecte és enregistrar el concert líric, que hem anomenat del 125è aniversari, amb la formació actual. El cinquè disc és de gravacions insòlites.

- Parlim de l’òpera que va escriure, amb llibret de Jaume Cabré, al voltant de la figura de Ramon Llull. Algun dia es podrà veure al Liceu?

- El projecte està acabat des de fa set o vuit anys i està presentat al Liceu, però encara no ens han dit ni que sí que no. Això que l’empresa Metalquímia – que el va finançar – estava disposada a col·laborar-hi. Hem tingut alguna altra proposta, sobretot per part de Peralada, però això significaria fer una adaptació que reduiria el muntatge pràcticament a una versió de concert. El problema és que l’òpera està massa pensada per al Liceu: gran orquestra, gran cor, pianos, orgues, percussions vàries, deu cantants solistes, cada escena passa en un lloc del món diferent... També hi ha la possibilitat d’enregistrar-la, que seria una manera de donar-li sortida. Però de moment tot està parat. Crec que és una obra absolutament defensable. En Jaume Cabré, l’autor del text, és un gran reclam i és una producció molt exportable. En fi, allò que dèiem...

La Principal de La Bisbal

125 anys d'història

Resumir la trajectòria de La Principal de La Bisbal en un espai tan limitat com aquest és pràcticament impossible i de ben segur que ens hem deixat moltes coses al tinter. Malgrat tot, hem intentat explicar-ne l'evolució i destacar els fets més importants.

> Els orígens

La Principal de La Bisbal és la segona cobla més antiga en actiu. Es va crear l'any 1.888, en plena Renaixença, a la ciutat de La Bisbal d'Empordà. En aquesta època la sardana (ja sabeu, aquella dansa col·lectiva que es balla en rotllana agafant-se les mans) començava a popularitzar-se amb les innovacions que havia aportat Pep Ventura, mort tretze anys abans. Ventura va trencar motlles escrivint obres amb un nombre il·limitat de compassos, la sardana llarga, enfront de la tradicional, la curta, que només tenia 96 compassos i durava escassament dos minuts. Fins aquesta època es ballava sobretot el "contrapàs", una dansa en què es troba l'origen de la sardana actual. Per aquest motiu, la sardana es va considerar innovadora i es va associar al republicanisme, mentre que el contrapàs era la dansa dels carlins. La Principal de La Bisbal va formar part d'aquest moviment de renovació i d'expansió de la sardana i podem dir, sense por d'exagerar, que hi va tenir un paper decisiu.

> Els anys dolços

Molt aviat, la cobla va començar a guanyar premis en tots els certàmens on es presentava. Destaquen els guardons obtinguts en els concursos de Barcelona (1892, 1909) i Girona (1906, 1912, 1916). Durant els anys vint i malgrat la crisi econòmica i la dictadura de Primo de Rivera, La Principal de La Bisbal va viure un dels seus moments més brillants. Va ser l'època daurada de les festes majors i dels grans envelats. Uns anys més tard, el 1932, el president Macià li va atorgar el títol de Cobla Oficial de la Generalitat de Catalunya, en un concurs de cobles celebrat a S'Agaró. El jurat estava format per Francesc Macià, Pau Casals, Francesc Pujol i Joan Llongueres. Aquest títol va quedar sense efecte el 1939.

> La dictadura

L'any 1936, La Principal de La Bisbal va encetar el pitjor moment de la seva història. Com és sabut, la dictadura de Franco va prohibir i perseguir tots els senyals d'identitat catalana, entre ells la sardana. La cobla va resistir fins que el general va tenir a bé considerar que aquella manifestació folklòrico-regional havia esdevingut inofensiva i, poc a poc, va anar obrint l'aixeta.

> La democràcia

Amb la transició cap a la democràcia la cultura del país es va anar normalitzant. El 1978, un any després del restabliment de la Generalitat, el president Tarradellas va restituir a La Principal de La Bisbal el títol de Coblà Oficial de la Generalitat de Catalunya. La democràcia també va significar un revifament de les festes populars: aplecs, cercaviles, concerts, balls i serenates van tornar a omplir els pobles i La Principal de La Bisbal en va ser una de les grans protagonistes. Es va erigir en ambaixadora de la cultura catalana portant la seva música a les ciutats més importants de l'estat espanyol i també a les grans capitals europees. Els anys 1974 i 1975 va actuar a Caracas (Veneçuela), i l'any 1981 al nord d'Àfrica (Tuníssia).

> El centenari - Creu de Sant Jordi

L'any 1988 es va commemorar el centenari de la cobla. Entre els nombrosos homenatges que va rebre a tot arreu on va actuar, cal destacar els actes del centenari a La Bisbal i els concerts al Gran Teatre del Liceu, al Palau de la Música Catalana, a l'Abadia de Montserrat i al Palau de la Generalitat, on li va ser atorgada la Creu de Sant Jordi.

La Principal de La Bisbal *125 anys d'història*

> Cobla Olímpica

El 1992 i amb només 26 anys, Francesc Cassú assumeix la direcció de la cobla. Conegut com a compositor i guanyador de nombrosos premis, ha estat una de les persones que amb més empena ha fomentat la necessària renovació i revolució en el món sardanista.

El mateix any, La Principal de La Bisbal és nomenada Cobla Olímpica de Barcelona 92. Participa en la cerimònia de inauguració i grava les músiques olímpiques per a cobla. A més, forma part de la representació musical catalana a l'Expo-92 de Sevilla. L'any 1993, Francesc Cassú és escollit per realitzar la versió oficial per a cobla de l'Himne Nacional de Catalunya, "Els Segadors", i la mateixa cobla en fa l'enregistrament que es distribueix, conjuntament amb d'altres versions de l'himne, arreu del món. L'any 1995 la cobla és nomenada "Català de l'any" pel Cercle Català de Madrid, coincidint precisament amb un any de canvis profunds que la rejuveneixen i li donen un nou enfocament i nous plantejaments de futur.

El novembre del 1997 La Principal de La Bisbal és convidada a la setmana cultural de L'Havana (Cuba), on ofereix un seguit de concerts en els escenaris més importants i comparteix experiències amb els músics d'aquesta ciutat. El 1999 viatja a L'Alguer on interpreta un concert de cobla, el primer que els algueresos poden sentir al seu Teatre Principal.

> Canvi de mil·leni

L'any 2000 és proclamat de manera oficial "Any de la tenora", commemorant els 150 anys de la instauració de la tenora com a instrument solista de la cobla. La Principal de La Bisbal participa activament en tots els actes promoguts per celebrar aquesta efemèride. Actua a L'Auditori, al Palau de la Música i al temple de La Sagrada Família. Francesc Cassú és escollit membre del Comitè d'Honor del 150è Aniversari de la Tenora, presidit pel mateix President de la Generalitat. El gener del 2001, La Principal de la Bisbal, juntament amb una delegació catalana, viatja a Roma per fer sentir la música de cobla a la Ciutat del Vaticà. L'Institut Pontífic de Música Sacra i, al mateix temps, el Sant Pare Joan Pau II, en una audiència privada, són els testimonis dels dos concerts que la Principal interpreta en aquesta ocasió.

L'any 2002, La Principal de La Bisbal inicia una col·lecció discogràfica d'homenatge a les personalitats -figures de l'art i la ciència, la política i el pensament- que s'han interessat per la sardana i la cobla. Aquesta iniciativa li va valer el premi a la millor producció discogràfica del 2003, atorgada per l'Obra del Ballet Popular. Aquest mateix any 2003 la Principal de la Bisbal obté el Premi ARC en la categoria d'orquestres.

En l'última dècada, La Principal de La Bisbal s'ha consolidat com una de les formacions musicals més prestigioses del país. Portadora natural de la tradició coblística, ha esdevingut una veritable institució. En combinació amb la formació de cobla-orquestra, garanteix l'èxit de qualsevol festa major.

La Principal de La Bisbal *125 anys d'història*

> Innovació i futur: La Simfònica de Corda i Cobla de Catalunya (SCCC)

L'any 2008, gràcies a Narcís i Josep Lagares - besaluencs enamorats de la seva música - La Principal de la Bisbal va unir el seu treball al de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà per crear la SCCC, una formació inèdita integrada pels instruments de corda tradicionals d'una orquestra simfònica units al personalíssim so dels instruments de vent de la cobla. Oboès, flautes, clarinets i fagots són substituïts així per tibles, tenores, fiscorns i flabiols. Per arrodonir els colors i el ritme la SCCC inclou també en el seu repertori instrumentacions per a arpa, piano i guitarra solista així com la corresponent secció de percussió. En aquesta primera etapa, la formació constava d'una cinquantena d'instrumentistes sota la direcció i el mestratge de Francesc Cassú. Aquesta formació, única al món, obre nous camins, tant per adaptar obres ja consagrades del repertori de cobla, com per encarregar obres noves als joves talents creadors del país, posant al seu abast una eina nova que ofereix una alternativa de gran qualitat per als amants d'aquest tipus de música.

L'any 2012, la SCCC es reinventa i inicia una nova etapa unint els instrumentistes de cobla de La Principal de La Bisbal amb les cordes de la Jove Orquestra de les Comarques Gironines (JOCG). La JOCG és una iniciativa de l'Orquestra de Cadaqués que té per objectiu contribuir a la formació dels joves talents musicals gironins i actuar de pont cap a la seva integració al món de les orquestres professionals. En aquesta nova etapa, la SCCC fa un pas ferm cap a la internacionalització i la consolidació cultural del projecte amb un repertori de melodies globals, a la vegada que incrementa notablement el format de l'orquestra amb més de setanta músics sota la direcció artística de Francesc Cassú i la direcció tècnica de Jaume Lleixà, responsable de coordinació artística de l'Orquestra de Cadaqués.

HAN DONAT LA NOTA.

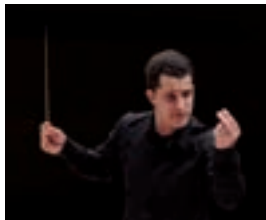
> Roger Mas

Ha estat considerat per la crítica dels Premis Endrock l'autor del millor disc de l'any 2012. Es tracta de *Roger Mas i la Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona* (Satélite K), el treball en què el cantautor de Solsona revisita el seu repertori en clau coblistica. Mas encapçala el rànquing dels 50 millors discs del 2012 que va publicar la revista el passat mes de gener. Segons Mas, el disc és fruit de la tradició solsonina i de la tradició familiar, ja que el seu avi – que tocava en una cobla-orquestra – li va traspasar el clarinet i el saxo.

> Marcel Sabaté i Reixach

Ha guanyat la Medalla al Mèrit Musical per la seva implicació en el conreu i difusió de la sardana i la música de cobla com a instrumentista de flabiol i tamborí, com a director de cobla i orquestra, com a compositor i arranjador i com a professor de flabiol i tamborí a l'ESMUC i al Conservatori de Música Isaac Albéniz de Girona. El guardó forma part dels Premis Capital de la Sardana que es van atorgar el mes de novembre passat en el decurs d'una gala a l'Auditori de la ONCE de Barcelona.

> Toti Soler

Ara fa 40 anys, el 1972, Toti Soler va publicar *Liebeslied*, un àlbum de dotze cançons, la major part poemes d'autors catalans, amb la guitarra com a únic suport instrumental. Fou el seu primer LP en solitari amb què enceta el seu camí d'exploració de les arrels de la música catalana i mediterrània. Passats els anys, *Liebeslied* ha esdevingut un treball clau en la història de la cançó catalana i moltes de les cançons que el conformen han esdevingut autèntics clàssics. Per celebrar-ne el 40è aniversari, Toti Soler ha preparat un nou recital en què fa un recorregut per quatre dècades de poesia i guitarra acompanyat per la veu de Gemma Humet, Marc Prat al contrabaix i Jaume Catà a la percussió.

> Els Màgic's

Després de 25 anys portant la música de ball als envelats, places i locals de tota la geografia catalana, aquest històric conjunt ha decidit plegar. Es van despedir d'una manera sonada el passat 8 de desembre amb un concert de comiat al Teatre Jardí de Figueres en què van convidar tota la gent que al llarg d'aquests anys ha passat per la banda en un moment o altre de la seva llarga trajectòria. Van penjar el cartell de complet, ja que les 800 localitats de què disposa el teatre es van esgotar dies abans. Han editat un dvd del concert per qui en vulgui tenir un record.

> La Selvatana

Aquest any 2013 farà cent anys de la fundació d'aquesta històrica cobla-orquestra. Per celebrar l'efemèride, estan preparant un nou concert que recollirà els millors moments de La Selvatana durant els darrers anys. També aprofitaran aquesta fita per fer un recull commemoratiu de la seva discografia i una reedició dels èxits més importants. A la tardor, coincidint amb la data de la fundació de l'orquestra, faran una celebració a Cassà de la Selva, el seu poble d'origen. Al llarg de la seva història La Selvatana ha publicat més de 80 discos de sardanes i ballables i, segons l'Anuari de la Música, és des de fa molts anys la cobla-orquestra més contractada del país.

> Port-Bo

El dia 18 de febrer van portar havaneres i cançons de taverna al Palau de la Música Catalana amb l'espectacle *A Prop del Mar*, acompanyats de la cantant Nina i els músics Toni Gadea, Antoni Mas, Pep Poblet i Lluís Subiranas. *A Prop del Mar* és una producció que ens convida a resseguir la història de les cançons de taverna, des d'aquelles que entonaven els cantaires a principis de segle a les tavernes de Calella de Palafrugell o a qualsevol altre lloc de la costa, fins a les que avui ressonen en teatres i auditoris.

> Jaume Ayats

Ha estat nomenat nou director del Museu de la Música i director del Centre Robert Gerhard. Segons Ayats, el museu és "una petita joia" poc coneguda que fins ara ha tingut poca repercussió en la vida social del país. El seu repte és convertir-lo en el node central de tots els museus de la música de Catalunya i del patrimoni musical català. Un dels objectius immediats és obrir-lo a nous públics i a noves experimentacions perquè sigui un lloc de reflexió sobre el fet musical. Ayats vol donar a conèixer la col·lecció de guitarres del museu, que és una de les millors del món.

> Sílvia Pérez Cruz

Va recollir el premi Goya a la Millor cançó original per *No te puedo encontrar*, de la pel·lícula *Blancanieves*, juntament amb Pablo Berger, director del film i autor de la lletra, i Diego Ruiz, del Taller de Músics, que actuava com a representant de Juan Gómez 'Chicuelo', autor de la música. Aquest any Sílvia Pérez Cruz també ha estat premiada per la crítica i el públic pel seu darrer treball, *11 de novembre*.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> Desperta **Lapsus**

Aquesta banda de pop-rock, nascuda l'any 2010, ha treballat de valent per madurar el seu primer disc que acaba de sortir a la venda. Són Àlex Vidal (guitarra i veus), Marc Castañé (guitarra i veus), David Roig (baix) i Joan València (bateria). El primer senzill d'aquest grup jove de La Garrotxa es titula "Si estàs amb mi" i ja sona pertot arreu. També el podeu escoltar a Spotify. El disc es pot comprar online a iTunes.

> Joaquim Serra. Obra simfònica per a Cobla

Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona/Cobla de Cambra de Catalunya

Aquesta edició de dos CD és la culminació d'un projecte ambiciós gestat l'any 2001 a l'entitat Músics per la Cobla: enregistrar l'obra completa per a cobla de Joaquim Serra. El primer disc conté les obres per a una sola cobla i reuneix la visió de quatre directors: Antoni Ros Marbà, Jordi León, Jesús Ventura i Xavier Pagès. El segon, conté l'obra per a cobles (en plural) de l'autor.

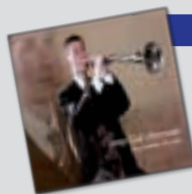
> Un Munt d'Idees 2012 **Associació de Músics de Tarragona (aMt)**

Es tracta del novè CD de la col·lecció Un Munt d'Idees que l'aMt ha vingut editant durant els últims 10 anys amb la intenció de recolzar la creativitat musical de les comarques tarragonines. L'objectiu d'aquests discos és recopilar el treball dels músics de l'associació. En aquesta ocasió, el projecte s'ha finançat amb les aportacions econòmiques de 50 micromecenases, a través de la plataforma Verkami.

> TierrAzul **Javier Lamattina**

És el segon treball d'aquest músic argentí. A través de les lletres de les seves cançons i de la fusió d'un particular estil folk-rock amb freqüències electròniques, ecos folklòrics i sons naturals, busca transmetre el que hi ha d'essencial en les relacions entre els éssers humans i la seva vinculació amb la natura i amb la terra, que ell veu de color blau.

> Sardanes 2006-2013 **Josep Coll i Ferrando**

El compositor i instrumentista de Foixà ens presenta agrupades en aquest treball les seves últimes sardanes. L'any 2005 la Cobla Ciutat de Girona ja va enregistrar un CD amb l'obra composta per Josep Coll del 1997 al 2005. Josep Coll és el tenora solista de la Cobla Ciutat de Girona i és autor de sardanes i obres per a cobla, així com de composicions per a formacions com corals, quartet de clarinets i piano-tenora.

> **Entre vivir y soñar** / **Rocío Romero Grau & Luis González Quartet**

Dotze cançons que revelen l'univers íntim i poètic de les composicions de Rocío Romero, tamisades pel paisatge instrumental del pianista Luis González, que ha adaptat el món personal d'aquesta artista al seu quartet de jazz (César Martínez, bateria; Joan Solà Morales, contrabaix i Lucas Martínez, saxo). Una fusió fructífera, sense etiquetes i amb molta química.

> **Rebelde** / **Lydia Ruiz**

Primer àlbum d'aquesta jove vocalista i compositora barcelonina en col·laboració amb Juan Antonio López Mateo, baixista/guitarrista del mític grup Fórmula V i també productor. Lydia Ruiz és autora dels deu temes inclosos en el disc, amb temàtiques molt diverses i estils que van des del pop-rock fins a les balades. El CD és fruit de dos anys de treball intens amb un resultat transgressor que trenca les barreres del producte comercial.

> **Éssers Katroians** / **Katroi Ensemble**

Katroi Ensemble és una formació que s'apropa a la música tradicional catalana a partir d'una perspectiva contemporània. Pren el repertori tradicional (La muixeranga d'Algemesí, el Ball de gegants d'Olot, L'espigueri o Margarideta) per treballar-lo a partir d'estructures, harmonies i evolucions jazzístiques, reservant per a la improvisació i la sorpresa un paper central. El timbre arrelat de la tenora es confronta amb el més global d'un clàssic quartet de jazz. Katroi Ensemble són Marc Clos, Albert Comaleras, Xavi Molina, Francesc Ubanell i Lluís Subiranas.

> **30 milions d'anys llum** / **Eduard Font**

Eduard Font publica un disc escrit, interpretat i produït per ell mateix. En paral·lel a les col·laboracions que durant anys ha realitzat amb moltes bandes de pop i rock (Glaucs, Sopa de Cabra i Lax'n'Busto, entre d'altres) aquest és el seu primer enregistrament en solitari en què ell mateix toca tots els instruments. L'estil de les cançons varia entre el rock, el pop, el grunge de Seattle, la cançó d'autor, el mini-vals o el country de matinada.

> **Després de les cendres** / **19 músics de l'Alt Empordà**

19 artistes empordanesos han fet pinya en un disc a favor dels afectats pels incendis de l'estiu passat a l'Alt Empordà. El disc inclou cançons de Carles García, Crossing, Herbert de Miranda, Iaraquè?, Irún, Joan Berenguer, Jordi Rubau, Juli Morell, Laia Vehí, Nenmagem, Nuxka Gratacós, Oscar Tanús (El Gato), Pablo Guirao Trio, Pol Andreu, Robert Molina, Rusó Sala, Samuel Arderiu, The Pineapple, Tomàs Fletxa i Vicenç Cànovas i està editat per Jordi Rubau.

LA NOTA DEL SOCI.

Ens agradaria que el butlletí La Nota també servís per fer d'altaveu de les vostres opinions, preocupacions o propostes, relacionades amb el món de la música. Podeu enviar-nos els vostres textos (màxim 500 paraules) a info@musicat.cat.

> 30 anys d'El Tren de la Costa

Josep Maria Cassà - Lloret de Mar, febrer de 2013

L'any 1983, ara fa 30 anys, en Xavier Juanals (teclats i veu), en Quim Tor (guitarra i veu) i en Josep M. Cassà (bateria i veu) van fundar El Tren de la Costa amb la vocació de tocar a les festes majors de Catalunya, sempre en rigorós directe. La tasca no va ser fàcil, perquè en aquella època els ajuntaments contractaven orquestres i grups amb més components i no solien contemplar la possibilitat de llogar un trio. Però poc a poc, a base de cuidar el so i oferir un repertori que incloïa tota mena d'estils, fins i tot els últims èxits del moment, El Tren de la Costa es va anar fent un lloc i va aconseguir que el conjunt entrés a formar part dels habituals de la festa major.

Amb els anys el trio inicial va anar evolucionant. L'any 1986 en Quim Tor va deixar la formació i el seu lloc el va ocupar en Jordi Bofill. A finals de 1990, El Tren de la Costa va decidir incorporar un quart component, la Carmina Belmonte, que va començar com a show girl, fent un parell de peces disco disfressada de futbolista, però que al cap de poc temps es va convertir en la cantant del grup. El 1991 un cinquè membre, en Pedro Ruiz, es va afegir a la formació com a baixista, saxo i veu. Finalment, el 1992, en Jordi Bofill va deixar el grup i el va substituir l'Àngel Martínez. Aquests cinc músics, en Xevi, la Carmina, en Pere, l'Àngel i en Josep Maria, van estar junts a El Tren de la Costa durant moltes temporades.

He de dir que, al llarg de trenta anys, han passat per la formació altres músics com Enric Torras, Aleix Pujol, Felip Fàbregas, Joan Vila, Jordi Cañón, Jordi Carles i Jaume Marquès, que també han deixat la seva empremta en el grup. Un record per a tots ells.

Actualment, el grup està format per David Canalias (teclats i baix), Òscar Rivero (guitarra i veu), Josep Maria Cassà (bateria i veu) i els cantants Jordi Galan i Olga Fañanás. Aquests són els companys dels últims anys i l'ànima i el futur de El Tren de la Costa que, en els temps difícils que travessa el nostre ofici, segueix oferint amb la mateixa professionalitat, qualitat i so 100% directe un repertori variat perquè tothom disfruti de la pista de ball.

Si hagués de destacar un valor del nostre grup, a part de la professionalitat de músics, tècnics i muntadors, seria el de la qualitat humana de tots els que, en un moment o altre, n'han format part. He de dir que aquest ha estat el punt clau que ha fet possible el dia a dia de la nostra feina i ens ha permès arribar fins aquí.

A tots i cadascun dels "Trens", moltes gràcies.

> Parlem de drets d'autor?

Parlar de drets d'autor en el món de la cultura popular i tradicional resulta senzillament esgarrifós. Ja sabem que aquest tema no gaudeix de massa acceptació per part del públic en general, potser per desconeixement o per la mala imatge que ens han deixat darrerament alguns gestors de la Societat General d'Autors i Editors.

És molt fàcil entendre els drets d'autor d'un escriptor. Treballa durant uns mesos, publica i cobra un percentatge per llibre venut. Si agafem per exemple un dramaturg, la cosa es complica un xic més però també s'entén prou bé. Escriu durant una temporada i estrena l'obra. Aquí intervenen els actors que cobren per la interpretació com qualsevol treballador. L'autor cobra drets en funció de les entrades que es venen en cada representació. Aquest percentatge de l'entrada, igual que el del llibre de l'escriptor, el gestiona l'SGAE. Una vegada descomptades les despeses d'administració i el corresponent IRPF, l'autor cobra per la seva obra. En tots els casos, com més èxit té l'obra més repercuteix en l'autor.

Doncs bé, si parlem de música popular i tradicional, concretament de sardanes i havaneres o cant de taverna, ah noi!!! Llavors la cosa és diferent. Bé, no és que sigui diferent, és que gairebé no existeix aquest dret d'autor. Els autors d'aquests gèneres són els socis més ignorats i maltractats de l'SGAE i també ho són per part dels músics executants de les seves obres i sovint pels organitzadors dels actes. D'entrada la majoria d'audicions i cantades són gratuïtes per al públic assistent i aquí comença el problema. Com que no es cobra entrada, no es pot descomptar la part dels autors. En aquests casos, és l'organitzador de l'acte el responsable de pagar l'SGAE. La immensa majoria de vegades això no passa.

Les formacions de músics de cobla i de cantaires de taverna utilitzen diferents peces de diferents autors. Per això estan "obligats" a presentar a SGAE, per cada actuació, un full de declaració d'obra on relacionen els títols de les peces interpretades amb el nom dels autors corresponents. D'aquesta manera, SGAE podrà repartir entre els diferents autors socis, després dels descomptes corresponents, el que teòricament han de pagar els organitzadors. Doncs bé, aquest full rares vegades existeix. Als músics i cantaires els hi representa una murga haver d'omplir un full on ells no tenen res a guanyar i molt sovint no ho fan, sense adonar-se que el catxet que guanyen per la seva actuació és gràcies a les peces d'aquests autors que acaben d'utilitzar, ignorar i menysprear.

D'altra banda, SGAE hauria de procurar que aquest full s'omplís vetllant així pels drets dels autors perquè aquest és justament el leimotiv de la seva existència. Doncs tampoc. Abans, de tant en tant, passava per les audicions i cantades un representant de SGAE amb un full de declaració d'obra perquè l'omplissin els músics. Ara, ni això. A aquests representants no els hi surt a compte desplaçar-se per la minsa quantitat que els donen per cada full que presenten.

Conclusió, ningú, que no sigui autor, té cap interès en omplir aquest full. Si no hi ha full no hi ha repartiment. Dóna ben bé la sensació de que a SGAE no li interessa massa aquest full. Així no ha de repartir res i pot quedar-se els diners.

De la mateixa manera que la Seguretat Social obliga els músics a estar donats d'alta per poder actuar, l'SGAE hauria d'exigir el full de declaració d'obra abans de l'actuació. Fins i tot, podria ser un mateix full per tota la temporada, o per diverses actuacions, si són similars. D'aquesta manera s'estalviaria als músics la murga d'omplir-la cada vegada.

Arribats a aquest punt, la Direcció General de Cultura Popular i Tradicional Catalana, hauria de moure fitxa intervenint en aquest fet tant injust. Vetllant pels autors també vetllaria per garantir el futur d'aquests gèneres tan nostres. Podria actuar de mitjancer a tres bandes, per trobar una solució que de ben segur que hi és. El que està clar és que alguna cosa s'ha de fer per solucionar aquesta ignomínia que pateixen els autors de música popular des de fa tant de temps.

Antoni Mas

DE VERITAT, SOM IMBÈCILS?

► Diuen que no hi ha cap boig que tiri pedres al seu teulat. Doncs sapigueu que la dita no és pas certa. Els músics ho fem moltes vegades. La nostra aversió a les qüestions administratives fa que fins i tot passem per alt les que fan referència a la professió amb els consegüents perjudicis que això por comportar. Tant segur estic del que dic, que he titulat aquest escrit de manera extemporània, conscient que si hi posava "Els drets de la propietat intel·lectual dels músics" (que és del que us vull parlar) molts dels que ara m'esteu llegint m'hauríeu engatgat a dida.

El fet que em va fer decidir a proposar a MusiCat l'organització d'unes Jornades sobre Propietat Intel·lectual i que, de rebot, ha motivat aquest escrit, ens mostra perfectament com la negligència dels músics fa que primer actuem i després preguntem, quan el procés normal i raonable consistiria en fer precisament tot el contrari: informar-se i actuar.

Resulta que, ara fa uns anys, vaig entrar a la Societat d'Artistes (AiE) com a Conseller i, a la vegada, com a membre de la Comissió de Fons Assistencial i Cultural. Aquesta comissió és la que determina les ajudes que es concedeixen als socis, bé per cobrir necessitats assistencials o per a projectes culturals. Com que en aquests casos les dotacions pressupostàries sempre acaben fent curt, cal que siguem molt curiosos a l'hora de repartir les ajudes i, en conseqüència, informar-nos a consciència sobre els destinataris de les mateixes. En una ocasió, una de les peticions venia subscripta per un soci de MusiCat que jo coneixia prou bé, entre altres coses per les moltes discussions que havíem mantingut (ell en contra i jo a favor) sobre el tant famós (i qüestionat) cànon digital. Rés a dir, perquè el pensament de cadascú es absolutament lliure i no pot influir, de cap manera, a l'hora de concedir

o denegar una ajuda. Però el quid de la qüestió rau en el fet que la comissió a la qual acudia l'interessat, es nodreix principalment dels ingressos provinents del cànon que ell mateix havia discutit amb tanta vehemència. Finalment se li va concedir la petició, però jo no em vaig saber estar de demanar-li un xic de coherència en el sentit apuntat al principi d'aquest escrit de no tirar rocs al teulat.

Ara que els músics ens hem anat acostumant a veure MusiCat com una entitat que ens dona servei i defensa els nostres interessos, potser seria qüestió de començar a prendre la mateixa actitud davant les entitats de gestió que administren els nostres drets de propietat intel·lectual. Sobre tot, considerant els canvis positius que s'han experimentat en la que ens produïa més reticències. Cal conèixer bé els nostres drets, saber com s'hi accedeix i com s'administren. A partir d'aquest coneixement, podrem ser exigents fins on calgui amb els corresponents gestors. Contràriament, no fem res més que donar garrotades de cec, com si juguéssim a trencar l'olla.

Si us plau, pel bé de cadascú i de tots plegats, si no heu pogut assistir a la convocatòria de MusiCat els dies 11 i 12 de març, no deixeu de consultar la informació resultant de les Jornades.

